

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. Велико Търново, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ МАРИНОВА

Членове: МАЯ ПЕЕВА
Ирена Колева

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от МАЯ ПЕЕВА Въззивно търговско дело № 20234001000143 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 260003/13.03.2023 г., поправено с Решение № 260006/09.05.2023 г., постановени по т.д. № 120/2019 г. на Окръжен съд Ловеч е осъдено „ЗД Евроинс“ АД да заплати на Н. Д. Х. сумата от 16000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща му Д. К. Х., загинал при ПТП на 29.03.2018 г., ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от 03.08.2018 г. до окончателното изплащане на вземането; както и да заплати мораторна лихва за периода от 03.08.2018 г. до 08.11.2022 г. върху сумата от 84000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, като искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за сумата от 84000 лв. е отхвърлен, поради плащане в хода на процеса, а за сумата до пълния претендиран размер на обезщетението от 200000 лв. – е отхвърлен, като неоснователен и недоказан. Отхвърлен е и искът за заплащане на мораторна лихва за периода от 03.05.2018 г. до 03.08.2018 г. като неоснователен и недоказан.

С решението е осъдено ЗД „Евроинс“ АД да заплати на К. Д. Х. сумата от 16000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща му Д. К. Х., загинал при ПТП на 29.03.2018 г., ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от 03.08.2018 г. до окончателното изплащане на вземането; както и да заплати мораторна лихва за периода от 03.08.2018 г. до 07.11.2022 г. върху сумата от 84000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, като искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за сумата от 84000 лв. е отхвърлен, поради плащане в хода на процеса, а за сумата до пълния претендиран размер на обезщетението от 200000 лв. е отхвърлен, като неоснователен и недоказан. Отхвърлен е и искът за заплащане на мораторна лихва за периода от 03.05.2018 г. до 03.08.2018 г. като неоснователен и недоказан.

С решението е осъден „ЗД Евроинс“ АД да заплати на Н. Д. Х. и на К. Д. Х., в качеството на наследници на Н. И. А., починала на 26.12.2021 г. сумата от 44000 лв. общо или по 22000 лв. за всеки един от тях поотделно, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на сина на Н. А. – Д. К. Х., загинал при ПТП на 29.03.2018 г., ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 03.08.2018 г. до окончателното изплащане; както и да заплати мораторна лихва за периода от 03.08.2018 г. до 08.11.2022 г. върху сумата 28000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, платено на Н. Х. и мораторна лихва за периода от 03.08.2018 г. до 07.11.2022 г. върху сумата 28000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, платено на К. Х., като исковете за сумата от 56000 лв. – главница, поради плащане в хода на процеса и за присъждане на мораторна лихва от 03.05.2018 г. до 03.08.2018 г. са отхвърлени като неоснователни и недоказани. Присъдени са разноски.

Против постановеното решение е постъпила въззивна жалба от Н. Д. Х. и К. Д. Х., като то се обжалва, както следва: в частта, в която е отхвърлен предявеният иск от Н. Д. Х. за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на баща му Д. К. Х. за сумата от още 50000 лв., представляващи разликата над приетото за справедливо обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100000 лв., от които 84000 лв. платени в хода на процеса и са присъдени още 16000 лв., до размера от 150000 лв., ведно със законна лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя – 03.05.2018 г. до окончателното изплащане на обезщетението; в частта, в

която е отхвърлен предявеният иск от К. Д. Х. за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на баща му Д. К. Х. за сумата от още 50000 лв., представляващи разликата над приетото за справедливо обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100000 лв., от които 84000 лв. платени в хода на процеса и са присъдени още 16000 лв., до размера от 150000 лв., ведно със законна лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя – 03.05.2018 г. до окончателното изплащане на обезщетението; в частта, в която са отхвърлени исковете на Н. Д. Х. и К. Д. Х. за заплащане на законните лихви върху сумите от по 100000 лв., от които по 84000 лв. са платени доброволно на всеки от тях в хода на процеса и са им присъдени още по 16000 лв. на всеки обезщетения за неимуществени вреди, за период от 03.05.2018 г. /датата на сезиране на застрахователя/ до 03.08.2018 г. /датата на изтичане на тримесечния срок за произнасяне/; в частта, в която е отхвърлен искът на Н. А. за заплащане на законните лихви върху сумата от 100000 лв., от които 56000 лв. са платени в хода на процеса поравно на нейните наследници Н. Д. Х. и К. Д. Х. и са присъдени на наследниците й общо още 44000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, за период от 03.05.2018 г. до 03.08.2018 г.

В жалбата са наведени оплаквания за неправилна оценъчна преценка на решаващия съд въз основа на събраните доказателства на търпяните от ишците болки и страдания, довела до неправилно приложение на чл. 52 ЗЗД. Сочи се, че постановеното решение е необосновано, тъй като не става ясно как са формирани мотивите на съдебния състав относно размерите на дължимите застрахователни обезщетения. Не са отчетени всички доказани обстоятелства, които имат значение при определяне на справедливо по размер обезщетение за неимуществени вреди. Анализирани са показанията на разпитаните свидетели, които установяват отношенията между починалия и ишците, както и начина, по който смъртта му се е отразила върху емоционалното им състояние. Не е взета предвид възрастта на ишците и на пострадалия, годината на настъпване на ПТП, нарастващите нива на минималната работна заплата и лимитите на отговорност по застраховка „Гражданска отговорност“, поведението на пострадалия и личността му. Оспорват се и изводите относно началния момент на присъдената лихва за забава, считано от датата, на която е изтекъл тримесечният срок на застрахователното дружество за определяне и изплащане на

застрахователните обезщетения, като се сочи, че такава се дължи от датата на сезиране на застрахователя, а именно 03.05.2018 г. до окончателното изплащане.

Отправено е искане за отмяна на постановеното решение в обжалваните части и постановяване на ново, с което бъдат присъдени по още 50000 лв. за всеки от жалбоподателите обезщетения за неимуществени вреди от смъртта на техния баща, ведно със законна лихва върху целите размери на обезщетенията, считано от 03.05.2018 г., както и законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, претърпiani от Н. И. А., считано от 03.05.2018 г. до окончателното изплащане.

Въззиваемата страна ЗД „Евроинс“ АД оспорва жалбата.

Против постановеното решение е депозирана и въззивна жалба от „ЗД Евроинс“ АД, като същото се обжалва в частта, в която преките искове са уважени съответно за сумата от 16000 лв. в полза на ищеца Н. Д. Х., за сумата от 16000 лв. в полза на ищеца К. Д. Х. и за сумата от 44000 лв. в полза на ищите Н. Д. Х. и К. Д. Х. /по 22000 лв. за всеки от тях/, като наследници на починалата Н. И. А., както и относно присъдената законна лихва върху същите. В жалбата са наведени оплаквания за допуснати процесуални нарушения, изразяващи се във възлагане на допълнителни задачи към автотехническата експертиза, по искане на насрещната страна, при настъпила преклузия. Не са обсъдени в цялост събраните доказателства и неоснователно не е отчетено наличието на принос у пострадалия за настъпване на вредоносния резултат. Сочи се, че действията на пострадалия се явяват пряка причина за настъпването на застрахователното събитие, а от там и за последвалите неимуществени вреди. В мотивите на присъдата на наказателния съд е посочено, че вина за станалото ПТП носи и пострадалия, като не е подал сигнал с лява ръка, изпъната хоризонтално в страни, когато е предприел промяна в движението си, с което решаващият състав не се е съобразил. От събраните в настоящото производство доказателства и особено от становището на вещото лице по автотехническата експертиза се установява, че основна причина за възникване на инцидента е движението на велосипедиста и промяната му на траекторията на движение с цел завиване наляво, без подаване на светлинен или сигнал с изпъване хоризонтално настрани на лява ръка, за известяване на останалите участници за

намерението му да предприеме маневра завиване наляво. Установено е още, че той не е имал предпазна каска към момента на ПТП, което е било необходимо, с оглед на това, че велосипедът е бил снабден с монтиран на него двигател с вътрешно горене. Според съдебно-медицинската експертиза предпазната каска е могла в значителна степен да намали обема на травмата и евентуално да спаси живота на пострадалия. Излага се, че изплатените обезщетения в полза на ищите, и на тях като наследници на Н. А., се явяват компенсиращи в пълен обем претърпените вреди. Изразява се становище за неправилна оценъчна преценка на решаващия съд въз основа на събраните доказателства на търпяните от ищите болки и страдания, довела до неправилно приложение на чл. 52 ЗЗД. Застрахователното обезщетение е прекомерно завишено, с оглед икономическата конюнктура и стандарта на живот в страната. В мотивите на обжалваното решение съдът не е взел предвид критериите, формирани от съдебната практика, като относими към определяне на размера на застрахователното обезщетение, нито е изложил мотиви по какъв начин тези критерии са обусловили присъждането на толкова висок размер на обезщетението.

Отправено е искане за отмяна на постановеното решение в обжалваните части.

Въззиваемите страни по тази жалба заемат становище за неоснователност на жалбата, като излагат подробни доводи.

Настоящият състав, като взе предвид наведените в жалбите оплаквания, становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивните жалби са подадени в срок, от надлежни страни, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явяват процесуално допустими и следва да се разгледат по същество.

При извършване на проверката по чл. 269 ГПК настоящият състав констатира, че оспореното съдебно решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановено е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, с разбираемо изложени аргументи, подписано от председателя на състава. При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че съдебното решение е допустимо в обжалваните части, поради което следва да пристъпи към решаване на спора

по същество, съгласно чл. 271, ал. 1 ГПК.

Предявен е иск от Н. Д. Х., К. Д. Х. и Н. И. А. против ЗД „Евроинс“ АД за заплащане на застрахователни обезщетения за претърпени от ишците неимуществени вреди – болки и страдания от смъртта на Д. К. Х. – баща на първите двама ишци, и син на последната ищца, настъпила при пътно-транспортно произшествие на 29.03.2018 г. Излагат се съображения, че на 29.03.2018 г. в с. Дойренци, на ул. Александър Стамболийски, водачът Р. Б., управлявал автомобил Тойота Хай Лукс 2000, с рег. № ОВ11****, когато с предната дясна част на автомобила си удря велосипедиста Д. К. Х., с което реализира ПТП. При удара са причинени множество увреждания на Д. Х., от които на 31.03.2018 г. той починал. Д. Х. е баща на Н. Х. и К. Х., и син на Н. А.. Ишците живеели заедно в едно домакинство със загиналия, грижили се един за друг, помагали си и били едно сплотено и задружно семейство. Д. Х. бил силно привързан към своите деца и майка си, бил тяхна опора и подкрепа. Смъртта му настъпила неочаквано, което дълбоко травмирало ишците. Н. и К. станали тревожни, затворени в себе си, трудно се справяли с ежедневието без баща си. Н. след загубата на сина си станала разсеяна, опечалена и често плачела. Ритъмът на живот на всичките ишци бил изцяло подчинен на скръбта от голямата загуба. Станали напрегнати, неспокойни, изпитвали чувство на тревога и страх, имали нарушения в съня и апетита. Автомобилът на виновния водач имал застраховка към момента на произшествието при ответното дружество, към което ишците предявили застрахователни претенции. До момента няма произнасяне по тях, поради което са предявени иски за заплащане на застрахователни обезщетения за заплащане на неимуществени вреди от смъртта на Д. Х., както следва: на Н. Х. и на К. Х. – по 200000 лв., на Н. А. – 100000 лв., ведно със законната лихва от предявяване на застрахователната претенция – 03.05.2018 г. до окончателното изплащане /началният момент на претенцията за лихва за забава е уточнена с допълнителната искова молба/.

В хода на производството ищцата Н. А. е починала, като на нейно място като правоприемници са конституирани Н. Д. Х. и К. Д. Х..

С отговора на исковата молба се оспорва механизмът на ПТП, оспорва се виновното и противоправно поведение на водача Р. Б., причинната връзка между деянието и настъпилия вредоносен резултат. Счетено е, че

размерите на застрахователните обезщетения са завишени. Направено е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат – пострадалия е управлявал неизправен велосипед, не се е движил възможно най-близо до дясната граница на платното за движение, не е носил светлоотразителна жилетка, нито предпазна каска. Освен това, е предприел промяна на движението си, без да подаде сигнал с лява ръка, изпълната хоризонтално встрани. Оспорва се претенцията за лихва за забава върху застрахователните обезщетения.

С обжалваното решение първостепенният съд е приел, че са налице предпоставките за присъждане на застрахователни обезщетения, като е определил размери на обезщетенията за ищците Н. Х. и К. Х. по 100000 лв., отчел е обстоятелството, че застрахователят е заплатил сумата по 84000 лв. за всеки от тях, поради което е присъдил допълнително сумите по 16000 лв. за всеки един, ведно със законна лихва за забава върху сумите, считано от 03.08.2018 г. – изтичане на тримесечния срок за произнасяне на застрахователя. Върху заплатените суми от по 84000 лв. за всеки един от ищците е присъдена законна лихва, считано от 03.08.2018 г. до 08.11.2022 г. за Н. Х. и до 07.11.2022 г. за К. Х., съобразно датите на плащане. За Н. А. е определен размер на застрахователното обезщетение от 100000 лв. и като е отчетено плащане на сумите по 28000 лв. на всеки от наследниците ѝ, или общо 56000 лв., на ищците като наследници на Н. А. е присъдена сумата от 44000 лв. общо, или по 22000 лв. за всеки един от тях, ведно със законната лихва, считано от 03.08.2022 г. до окончателното изплащане. Върху платените размери е присъдена мораторна лихва от 03.08.2018 г. до 08.11.2022 г. върху сумата 28000 лв. – обезщетение, платено на Н. Х., както и мораторна лихва за периода от 03.08.2018 г. до 07.11.2022 г. върху сумата 28000 лв. – обезщетение, платено на К. Х.. Отречено и възражението за съпричиняване, тъй като е прието, че Д. Х. не е имал светлоотразители на велосипеда, не е подавал сигнал за обратен завой с ръка и не е имал предпазна каска, но всички тези обстоятелства не са довели до промяна на вредоносния резултат.

Настоящият състав намира, че от събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка: Видно от Присъда № 6/26.05.2022 г. по НОХД № 140/2022 г. на Окръжен съд Ловеч Р. Ц. Б. е признат за виновен в това, че на 29.03.2018 г., около 12,55 часа, в с.

Дойренци, обл. Ловеч, ул. Александър Стамболийски, до сграда на „Агрокоминвест“ ЕООД, при управление на моторно превозно средство – товарен автомобил Тойота Хайлукс, с рег. № ОВ11****, нарушил правилата за движение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, за водачи категория „С, В“, като управлявал автомобила със скорост от 55,74 км/ч, по – висока от разрешената за населено място скорост до 50 км/ч, и чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП, като водач на МПС е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са водачите на двуколесни пътни превозни средства, в резултат на което по непредпазливост причинил смъртта на Д. К. Х., за което му е наложено наказание.

За изясняване на механизма на произшествието е разпитан водачът Р. Б.. Той описва, че пострадалият първо карал мотореда си вдясно, и в последния момент е направил рязък ляв завой. Водачът натиснал спирачки и избягал вляво, но Х. се забил челно в пикапа. Ударът станал вляво на пътното платно. Велосипедистът нямал каска или жилетка, не е подавал сигнал за завиване. Двамата се познавали, работели заедно в базата, където отивали. Водачът възприел мотореда като излязъл след него на правия участък, той се движел пред него вдясно, дори се обърнал и видял свидетеля, но продължил да си кара вдясно. Когато го наближил, свидетелят тръгнал да го изпреварва, изнесъл се в лявото платно, но в последния момент пострадалият направил остър завой. Ударът станал след рязкото завиване, той се движел вдясно и нямало признаци, че ще направи завой – нито се е изнасял плавно, нито е подавал сигнал.

Механизмът на произшествието е изследван от вещото лице по автотехническата експертиза. Участъкът е прав, с добра видимост в двете посоки. Улицата е с ширина 601 м, като в ляво има отклонение към фирма „Агрокоминвест“. В района на произшествието няма пътни знаци. Вещото лице е изчислило скорости на движение на товарния автомобил преди удара – 65,95 км/ч, а на велосипеда – 16,33 км/ч. От отложените следи върху лявата пътна лента и свидетелските показания, вещото лице заключава, че преди отклонението на моторния велосипед, товарният автомобил е реализирал промяна на движението от дясна в лява пътна лента, за изпреварване на движещото се пред него превозно средство. Вещото лице изчислява опасната зона на спиране на товарния автомобил, съобразявайки отстоянието, на което

се е намирал автомобила до мястото на удара към момента, в който водачът на МПС предприема спиране, а велосипедистът е започнал пресичане на осевата линия, при реалната скорост на движение и при максимално разрешената за съответния пътен участък. При реалната скорост на движение на товарния автомобил, водачът на автомобила не е имал техническа възможност да реализира спиране до мястото на удара, за да предотврати ПТП. При движение на товарния автомобил със скорост от 50 км/ч, в момента, в който водачът на моторния велосипед променя направлението от полагащата му се към насрещната пътна лента, водачът на автомобила е имал техническа възможност да спре до мястото на удара и да предотврати ПТП. Установено е обаче, че той се е движил със скорост, по-висока от максимално разрешената за населено място, и е допуснал закъснение при използване на спирачната система. Мястото на удара е в лявата пътна лента, като първоначалният контакт е между предна дясна част на автомобил Тойота Хайлюкс и страничната лява част на моторния велосипед. Основна причина за възникване на инцидента, е движението на велосипедиста и промяната му на траекторията на движение от праволинейна в дъговидна, с цял завиване наляво, без подаване на светлинен или сигнал с изпъване хоризонтално настрани на лява ръка, за известяване на останалите участници за намерението му да предприема маневра завиване наляво. Същият е имал възможност чрез обръщане назад наляво да види застигащия го товарен автомобил. Друга причина за произшествието е движението на товарния автомобил със скорост, по-висока от максимално разрешената за населено място от 50 км/ч и закъсняла реакция на водача за предприемане на аварийно спиране. Вещото лице констатира, че превозното средство – велосипед с монтиран двигател с вътрешно горене, не подлежи на регистрация и няма документи, удостоверяващи техническото му състояние, но по делото няма данни за техническа неизправност, станала причина за произшествието. Няма данни за носене на предпазна каска от пострадалия. В съдебно заседание вещото лице пояснява, че двете превозни средства се движат в една посока, като велосипедът е в дясната лента, а товарният автомобил – в лявата, където преди това се изнесъл, за да извърши изпреварване. За водача на товарния автомобил опасността възниква, когато пострадалият Х. с предна гума на велосипеда пресича мислената осева линия и навлиза в неговата лента – лявата. В допълнителна автотехническа експертиза е изчислено, че товарният

автомобил е бил на разстояние 34,26 м от мястото на удара, когато велосипедистът започва маневрата отклоняване наляво. При реалната скорост на товарния автомобил Тойота опасната зона на спиране е 44,21 м, т.е. велосипедът е попадал в опасната зона на спиране на товарния автомобил и ударът е бил неизбежен. При разрешената скорост за населено място от 50 км/ч опасната зона на спиране на автомобила е 29,44 м, т.е. при започване на маневрата от страна на велосипедиста, технически водачът на товарния автомобил е имал възможност да спре и да предотврати ПТП.

От изслушаната съдебно-медицинска експертиза се установява, че Д. Х. е получил тежка закрыта черепно-мозъчна травма, изразяваща се в счупване на черепа и излив на кръв под меките мозъчни обвивки, и между меки и твърди, и над твърдите мозъчни обвивки, причинили притискане на мозъка. Уврежданията са резултат на тъпа травма със значителна сила и отговарят да са получени при блъскане на велосипедист от автомобил отляво надясно с удар на лявата слепоочна област на главата в автомобила и последващо отхвърляне и падане на пътната настилка на дясната си страна, за което се съди и от счупените три ребра в дясната гръдна половина. Пострадалият е настанен своевременно в здравно заведение, оказана е медицинска помощ, но при подобни тежки травми фаталният изход е трудно преодолим. Предпазната каска в конкретния случай е могла в значителна степен да намали обема на травмата и евентуално да спаси живота му. В съдебно заседание вещото лице пояснява, че не може да се каже с категоричност дали ми могъл да бъде избегнат фаталния край при употреба на предпазна каска.

Д. Х. е починал на 31.03.2018 г., като е оставил наследници синовете си К. Д. Х. и Н. Д. Х. - удостоверение за наследници № АО-08-44/04.04.2018 г. на Кметство с. Дойранци. Н. А. е майка на Д. Х. – Удостоверение за съпруга и родствени връзки № АО-10-15/11.04.2018 г. на Кметство с. Дойранци и Удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт за раждане № 728/05.12.1967 г. на Община Ловеч. Н. А. е починала на 26.12.2021 г., в хода на настоящото производство, като е оставила наследници по закон внуците си К. Д. Х. и Н. Д. Х. – Удостоверение за наследници № 1/05.01.2022 г. на Кметство с. Дойренци.

От показанията на св. М. П. се установява, че Д. и синовете му

живели в едно домакинство в с. Дойренци. Свидетелят е от същото село и познава ишците от деца. Баща им се грижел много за тях, морално ги подкрепял и ги учел на всичко. Свидетелят е без баща и винаги е бил с тях, Д. бил като баща и на него. Водел ги за риба, учел ги да плуват, да карат колело. Д. бил разделен с майката на ишците и поел изцяло грижите за тях. Н. и К. били първи – втори клас, когато майка им напуснала семейството и баща им останал да се грижи за тях. Н. няма съпруга, К. си имал приятелка. Те винаги са живели при баща си. Баба им Н. готвела и ги научила на всичко. Баща им не е живял с друга жена, посветил се изцяло на отглеждането на децата. Свидетелят видял Н. след инцидента, бил коренно променен – отчаян, може би е бил гневен от станалото, бил поотслабнал и по-мрачен. Преди случката много повече излизали, след това вече не му се излизало, не му се забавлявало, отказвал, не му се ходело вече за риба, станал по-затворен. Казвал, че му е мъка за баща му. К. е по-голям, той живее с приятелката си в същия дом. И той станал по-мрачен, намалил излизането. През повечето време стоял в тях с брат си и баба си. Отразило им се и финансово. Д. се грижел и за Н.. Тя му помагала да децата. Връзката между Н. и Д. била много силна, защото той е единственото й дете, и след като жена му го напуснала, Н. му помагала да женската работа. Били задружно семейство. Н., докато Д. бил жив, била засмяна, весела, градината цъфтяла. След това станала тъжна и мрачна, казвала на свидетеля, че вътрешно се е разболяла, нещо я ровичкало в стомаха, след като заровила сина си. След смъртта на Д., по-малко стояла в градината и трудно я поддържала. Н. не можела да преживее загубата на сина си.

Св. И. Т. познава К. и Н. от края на 2017 година, от 2019 г. живее на семейни начала с К.. Знае за произшествието, К. й споделил, било доста изненадващо, а той бил разстроен от загубата на баща си. От м. март до лятото на 2018 г. той станал по-затворен, не общувал много. От лятото започнали да говорят повече, вече бил спокоен, споделял, станал по-отговорен. Той говорел с голяма любов за баща си, тъй като баща му го научил на много неща и бил пример за него. Двамата братя се справят с всичко, баща им ги е научил. Баба им също създала семейна среда. Преди градината била доста плодородна, но не е същата, както и да се стараят. Свидетелката знае, че баща им и майка им са разделени, когато били 7-8 годишни. Заживяли с баща си и той е поел грижите за тях, като бабата

помагала. Баба Н. след смъртта на сина си психически рухнала – плачела често, когато говорили за него, ходила на гробища 4-5 пъти в месеца. Застояла се, не ѝ се говорело със странични хора, затворила се вкъщи, физически тялото ѝ отпаднало и се състарило. Според свидетелката за Н. смъртта не е преживяна, бил доста затворен, главно с брат си комуникирали. Били тъжни, затворени, емоционални – разстройвали се, връщали им се спомени. Бабата починала от боледуване, тя имала доста здравословни проблеми, които се увеличили след смъртта на сина ѝ. Залежала се около седмица.

Св. М. Г. е приятелка на Н.. Родителите на ишците се разделили млади, децата били 7-8 годишни. От този момент грижите ги поел Д., който до края останал сам с майка си и децата. Грижел се непрекъснато за децата, докарвал ги с частна кола, тъй като той нямал кола до гр. Ловеч, да им купува дрехи и обувки. Децата винаги били добре облечени, обгрижвани, баща им ги водел за риба или другаде. Всички живеели в къщата, Д. помагал за купуване на дърва, за тока, свидетелката не е чувала за конфликти. В селото Д. бил с добро име, добър син и баща. Когато се случил инцидента, Н. била съкрушена, нито момчетата, нито майката знаели къде се намират, когато свидетелката отишла на погребението. След смъртта на Д., Н. не изглеждала добре – отслабнала, не знаела какво да прави, винаги плачела за сина си. Започнала да куца с единия крак, сърцето ѝ не било добре. След смъртта на Д. в семейството настанал срыв, нещата се усложнили. Правили ремонт, поддържали цялата градина, но след като починал Д., Н. нямала стимули за живот. Момчетата били съкрушени, нямат опора, на кого да се опрат. Настъпила външна промяна, мислели какво ще правят без помощта на баща си. Д. помагал на всички финансово. Ишците били големи момчета, но израснали без майка се опирали основно на баща си.

Ишците са предявили към застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ претенция, получена на 03.05.2018 г., по която към завеждане на исковата молба не е било определено застрахователно обезщетение. На 08.11.2022 г. на Н. Х. е изплатено обезщетение в размер на 84000 лв., както и 28000 лв. в качеството му на наследник на Н. А.. На 07.11.2022 г. на К. Д. Х. са изплатени 84000 лв., както и 28000 лв. в качеството му на наследник на Н. А. – преводни нареждания, приложени към делото.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни

изводи:

Безспорно се установява наличието на противоправно поведение на Р. Б., в резултат на което по непредпазливост е причинена смъртта на Д. Х.. Между противоправното и виновно поведение на причинителя, изразяващо се в нарушаване правилата за движение по пътищата и настъпилата вреда е налице пряка и непосредствена причинна връзка. Тези факти се доказват с влязлата в сила присъда на наказателния съд по воденото НОХД. Доколкото причиняването на смъртта на пострадалото лице е елемент от фактическия състав на деянието, за което е ангажирана наказателната отговорност на деликвента, присъдата е задължителна за гражданския съд – чл. 300 ГПК, относно деянието, противоправността му и вината на дееца. С оглед на това са налице предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност по чл. 45 ЗЗД, съгласно който всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму.

Бойчев е управлявал автомобил, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество. С оглед на това, за застрахователя се поражда задължението да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди – чл. 429, ал. 1 КЗ. Бойчев се явява застраховано лице по смисъла на чл. 477, ал. 2 КЗ. Наследниците на починалия велосипедист при настъпилото ПТП са упражнили правото си на пряк иск от застрахователя, възможност, предвидена в чл. 432, ал. 1 КЗ, при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ за отправяне на писмена застрахователна претенция.

Спорен в настоящия случай е размерът на дължимото обезщетение за причинени неимуществени вреди, който съдът следва да определи по справедливост, съгласно чл. 52 ЗЗД. Разясненията по прилагане на справедливостта като критерий за определяне на размерите на обезщетенията за неимуществени вреди са дадени в ППВС 4/23.12.1968 г. В него е посочено, че следва да се преценят редица конкретно обективно съществуващи обстоятелства - характер на увреждането, начин на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, причинени морални страдания, осакатявания и др. Съдебната практика е наложила и като допълнителен критерий икономическата конюнктура и общественото възприемане на

справедливостта на всеки отделен етап от развитието на обществото в страната. Икономическата конюнктура е видима от непрекъснатото нарастване на нивата на застрахователната сума, уредено по законодателен път - пар. 1, т. 5, пар. 4, ал. 3 и пар. 27 от ДР на КЗ /отм./ до достигането на лимита на отговорност, дефиниран в чл. 266, в сила от 11.06.2012 г. КЗ /отм./, а понастоящем в чл. 492 КЗ, както и от повишаване нивата на минималната работна заплата – през 2016 г. – 420 лв., през 2017 г. – 460 лв., а през 2018 г. – 510 лв.

В конкретния случай, предвид това обстоятелство, следва да се вземат още предвид и възрастта на починалото лице – 51 години, доказаните изключително близки отношения между починалия и неговите деца – ишците Н. Х. и К. Х., отгледани основно от него, тъй като майката на децата е напуснала семейното жилище, когато са били около 7-8 годишни. Във връзка с това се установи, че Д. Х. е осъществявал непрекъснати и пълноценни грижи за тях, присъствал е постоянно в живота им, не е създал друго семейство, а е поел изцяло отговорността за отглеждането и възпитанието им, и това прави липсата му осезаема. Възрастта на ишците към момента на произшествието е съответно 22 г. и 24 г., в началото на самостоятелния им житейски път, когато те все още са имали нужда от подкрепата на баща си. Разпитаните свидетели казват, че смъртта на Д. Х. се е отразила съкрушаващо на всички – той е бил опора за семейството, грижил се е за доставяне на дърва, за заплащане на сметките, домакинството се е подпомагало и като е поддържало градина. След инцидента синовете му станали мрачни, затворени, преустановили социалните си контакти, тъгували за баща си. От друга страна, според наблюденията на св. И. Т., от лятото на 2018 г. ищецът К. Х. станал по-спокоен, започнал да споделя, братята, макар и трудно, се справят. При така събраните доказателства относно правно значимите факти, имащи отношение към определяне на размера на обезщетението по справедливост, настоящият състав не споделя изводите на първостепенния съд за аналитично оценъчните критерии, по които би могло да се определи обезщетението, като счита за адекватен и подходящ краен стойностен размер на обезвредата сумата по 120000 лв. за всеки един от ишците Н. Х. и К. Х.. Сумата е съобразена с това, че загиналият е бил техен единствен родител, от когото те все още са имали нужда от подкрепа, макар и в млада възраст, но обезщетение в по-голям размер не следва да бъде присъждано, тъй като не се

установиха страдания в по-завишена степен извън обичайните при загубата на близък човек, няма данни за психологични или психиатрични отклонения, които да са се отразили в социално-битов план на ежедневието им, има данни за започнало преодоляване на тежките негативни емоции. Общественото положение на пострадалия е неотнормимо към случая, тъй като в предмета на доказване на вредата са включени отношенията му с ищите и отражението на събитието в тяхното битие, както и негативните им субективни преживявания.

Установява се, че между Д. и майка му Н. А. също е имало много силна връзка, защото той е бил единственото й дете, а освен това, след като жена му го напуснала, Н. подпомагала Д. за женската работа и в отглеждането на децата. Н. А. живеела съвместно със сина си, като семейството било задружно, била създадена подходяща семейна среда за децата, Н. била засмяна, весела, градината цъфтяла. След смъртта на сина й, станала тъжна, мрачна, работата в градината била занемарена, споделяла на св. П., че нещо я ровичка в стомаха, след като заровила сина си. Св. Тасева е възприела, че Н. А. рухнала психически и физически тялото й отпаднало, състарила се, а според св. Г. тя нямала стимул за живот. Към момента на произшествието Н. е била на 70 г. и тъй като загиналият е бил единственото й дете, е разчитала на неговата помощ и подкрепа. С оглед на тези обстоятелства, настоящият състав счита, че справедлив размер на обезщетението, дължимо на Н. А., би бил сумата от 100000 лв., до какъвто извод е достигнал и първостепенния съд.

Направено е възражение за съпричиняване, изразяващо се в твърдения, че пострадалият не е бил с предпазна каска, бил с неизправен велосипед, не е сигнализирил за предприемането на промяна в движението си с изпъната хоризонтално встрани лява ръка. Възражението на застрахователя е от кръга на допустимите възражения по арг. от чл. 432, ал. 2 КЗ, които биха могли да бъдат противопоставени на увредения, и които не са обхванати от задължителната сила на постановената в наказателното производство присъда. С оглед на това и съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК, и предвид обстоятелството, че с направеното възражение се цели определяне на занижен размер на обезщетението, в тежест на ответника да установи твърдяното съпричиняване. Данни за неизправност на велосипеда не се събраха, а липсата на предпазна каска според заключението на вещото лице по изслушаната съдебно медицинска експертиза може да намали обема на травмата, но не

може да се каже категорично, че предпазната каска би спасила живота на загиналия. По тази причина не е доказана причинно - следствената връзка между липсата на предпазна каска и настъпилата вреда, което обуславя неоснователността на това възражение на ответника. По отношение на възражението за съпричиняване, изразяващо се в неподаването на сигнал с лява ръка за предупреждаване промяната на движение, настоящият състав намира следното: Съгласно чл. 28, ал. 1, т. 1 ЗДвП за предупреждаване на останалите участници в движението за намерението си да извърши маневра, водачът на ППС подава сигнал с ляв пътепоказател или лява ръка, изпъната хоризонтално встрани – за завиване наляво или за отклонение наляво. Съгласно чл. 25, ал. 1 ЗДвП водач на ППС, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи ППС, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони наляво или надясно по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които да се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. Според чл. 26 ЗДвП преди да завие или да започне каквато и да е маневра, свързана с отклонение встрани, водачът е длъжен своевременно да подаде ясен и достатъчен за възприемане сигнал. Сигналът се подава със светлинните пътепоказатели на превозното средство, а за превозните средства, които нямат светлинен пътепоказател или те са повредени – с ръка. Сигналът, подаван с ръка, може да бъде прекратен непосредствено преди започване на маневрата. От събраните по делото доказателства се установи, че пострадалият не е спазил тези разпоредби на закона, като преди предприемане на маневра завой наляво не е подал сигнал за намерението си, за да предупреди останалите участници в движението. От текстовете на закона следва категоричния извод, че подаването на сигнал за предприемане на маневра завой наляво следва да е своевременно, т.е. в конкретния случай преди пресичането на мислената осева линия на пътното платно, когато попада в опасната зона на товарния автомобил, за да може водача на МПС да съобрази поведението си с велосипедиста. В този смисъл маневрата на пострадалия се е явила неочаквана и на практика той с поведението си е допринесъл за произшествието. Възражението във

въззивната жалба на ЗД „Евроинс“ АД за допуснато процесуално нарушение, изразяващо се в поставянето на допълнителни въпроси към автотехническата експертиза не може да бъде споделено. Допълнителните въпроси са поставени във връзка с изслушването на вещото лице в съдебно заседание, поради което не е настъпила преклузия за допускането им. Отговорът на тези въпроси не променя извода на настоящия състав за принос на велосипедиста, тъй като е изследвана възможността за предотвратяване на удара от страна на водача на товарния автомобил чрез спиране, ако беше реагирал в момента, в който велосипедистът е предприел промяна на движението си вляво, но единственият начин за предвидимост на маневрата завой наляво, което да наложи промяна в поведението и на водача на товарния автомобил, е бил подаване на своевременно и достатъчно ясен сигнал за това, което не е сторено. Не може да бъде възприето и становището на застрахователното дружество, че в мотивите към присъдата на наказателния съд е прието съпричиняване, тъй като съпричиняването не е елемент от състава на престъплението, за което е санкциониран водачът на товарния автомобил, и на общо основание то подлежи на доказване в гражданския процес с всички доказателствени средства.

При определяне на конкретния принос на всеки от участниците следва да се отчете фактът, че водачът на МПС и велосипедистът са работили заедно, придвижвали са се към едно и също място, но всеки е предприел и продължил маневрата си, без да даде предимство на другия. Следва да се съобрази още нормата на чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП, задължаваща водачите на МПС да бъдат със засилено внимание и предпазливост към уязвимите участници в движението. С оглед на това, при съпоставката на поведението на водача на велосипеда и поведението на водача на товарния автомобил, настоящият състав счита, че конкретния принос на велосипедиста е 30 %, с какъвто размер следва да се редуцират определените по справедливост обезщетения за неимуществени вреди.

Във въззивната жалба на Н. Х. и К. Х. е оспорен началният момент на присъденото обезщетение за забава, като жалбоподателите считат, че такова се следва от датата на предявяване на претенциите към застрахователното дружество, а именно от 03.05.2018 г. до окончателното изплащане. Произшествието е настъпило на 29.03.2018 г., т.е. по време на действие на КЗ в сила от 01.01.2016 г. Съгласно разпоредбата на чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ

застрахователят по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица вреди, включително и лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ. Лихвите за забава на застрахования, включващи се в застрахователното обезщетение и за които той отговаря пред увреденото лице, съгласно чл. 429, ал. 3 КЗ се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума и считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие или от датата на уведомяване или предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В разпоредбата на чл. 494, т. 10 КЗ е посочено, че не се заплаща обезщетение за лихвите и разноските освен в случаите по чл. 429, ал. 2 и 5 при спазване на условията на чл. 429, ал. 3 КЗ. В конкретния случай уведомяването на застрахователя от увредените лица е на дата 03.05.2018 г., а първостепенният съд е приел начална дата на лихвата за забава след изтичане на тримесечния срок от предявяване на претенцията – от 03.08.2018 г. Настоящият състав не споделя този извод за началния момент на лихвата за забава. Съгласно чл. 497, ал. 1 КЗ застрахователят дължи законна лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по – ранната от двете дати – изтичане на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 или изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ /тримесечен от предявяването/. Текстът касае законната лихва за собствената забава на застрахователя при неизпълнение на задълженията по застрахователния договор, но спрямо увреденото лице са приложими правилата на чл. 429, ал. 2, т. 2 и чл. 429, ал. 3 КЗ, уреждащи застрахователното покритие на отговорността за забавата на застрахования делинквент, с оглед функционалната обусловеност на отговорността на застрахователя от отговорността на делинквента /в тази насока са Решение № 128/04.02.2020 г. по т.д. № 2466/2018 г., I Т.О. на ВКС, Решение № 167/30.01.2020 г. по т.д. № 2273/2018 г., II Т.О. на ВКС/. По тези съображения настоящият състав счита, че спрямо увредените лица застрахователят дължи лихва за забава, считано от 03.05.2018 г. – датата на уведомяване, до окончателното изплащане, което обуславя неправилността на обжалваното решение в частите, с които исковите за заплащане на обезщетение за забава върху присъдените обезщетения са отхвърлени за периода 03.05.2018 г. – 03.08.2018 г., като същото се отмени в тези части и вместо него се постанови

друго, с което бъдат уважени иските за този период.

По така изложените съображения настоящият състав намира, че размерите на определените обезщетения следва да се редуцират, както следва: за ищеца Н. Х. и за ищеца К. Х. обезщетенията от 120000 лв. следва да се намалят с 36000 лв., поради което крайният размер на обезщетенията е по 84000 лв., които суми са заплатени от застрахователното дружество в хода на процеса. Това обуславя отхвърляне на предявените иски от Н. Х. и К. Х. за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди от смъртта на баща им Д. Х., поради погасяване. По отношение на Н. А. размерът на определеното обезщетение от смъртта на сина ѝ Д. Х. от 100000 лв. подлежи на редуциране със сумата 30000 лв., поради което крайният размер на обезщетението възлиза на 70000 лв. Заплатените от застрахователното дружество суми на нейните наследници са в общ размер 56000 лв., поради което дължимият остатък от застрахователното обезщетение възлиза на 14000 лв. общо за двамата наследници, или по 7000 лв. допълнително над изплатените суми. Върху обезщетенията се дължи законна лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя – 03.05.2018 г., до датите на съответните изплащания, съответно до окончателното изплащане по отношение на допълнително присъдените суми. В този смисъл следва да се измени обжалваното решение.

При този изход на делото обжалваното решение следва да се отмени и в частта, в която застрахователното дружество е осъдено да заплати държавна такса за първоинстанционното производство над сумата от 9520 лв. до присъдената сума от 12000 лв. Решението следва да се отмени и в частите, в които е осъдено застрахователното дружество да заплати адвокатско възнаграждение на адв. Р. М. над сумите от 7370 лв. до присъдените 8650 лв. за процесуално представителство на всеки един от ищите, както и над сумата от 6250 лв. до присъдения размер от 8650 лв. за процесуално представителство на ищите като наследници на Н. А., с оглед редуцирането на размерите на обезщетенията, при изчислен от първоинстанционния съд размер на възнагражденията от 8650 лв. Няма промяна в размера на юрисконсултското възнаграждение, което е съобразено с отхвърлената част от претенциите. Решението следва да се отмени в частта, в която ищите са осъдени да заплатят разноси на застрахователното дружество за сумата над 1063,72 лв. до присъдения размер от 1236 лв., съобразно отхвърлената част от

исковете, при направени разноски от ответника в размер на 2030 лв.

С оглед изхода на спора във въззивното производство Н. Х. и К. Х. следва да заплатят направените разноски от ЗД „Евроинс“ АД, съразмерно с уважената част от неговата жалба в размер на 1827,37 лв., които разноски са формирани от заплатена държавна такса и определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 720 лв. Застрахователното дружество следва да заплати на адв. М. адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38 ЗА, съразмерно с уважената част от жалбата на Н. Х. и К. Х. /лихвата за забава върху платените обезщетения за периода 03.05.2018 г. – 03.08.2018 г./, изчислено в размер на 1056,80 лв. с ДДС, както и адвокатско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от въззивната жалба на застрахователното дружество, в размер на 1487,68 лв. с ДДС за процесуално представителство, изразяващо се в защита по жалбата на ЗД „Евроинс“ АД. Възражението за прекомерност, направено от представителя на К. Х. и Н. Х., не следва да се обсъжда, доколкото застрахователното дружество се представлява от юрисконсулт, а неговото възнаграждение се определя от съда.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260003 от 13.03.2023 г., поправено с Решение № 260006/09.05.2023 г., постановени по т.д. № 120/2019 г. на Окръжен съд Ловеч в частта, в която ЗД „Евроинс“ АД е осъдено да заплати на Н. Д. Х. *сумата в размер на 16000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на баща му Д. Х., ведно със законна лихва за забава върху тази сума, считано от 03.08.2018 г., в частта*, в която е отхвърлен предявеният иск от Н. Д. Х. против ЗД „Евроинс“ АД за заплащане на мораторна лихва за периода от 03.05.2018 г. до 03.08.2018 г. върху сумата от 84000 лв., в частта, в която е осъдено ЗД „Евроинс“ АД да заплати на К. Д. Х. *сумата в размер на 16000 лв., ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 03.08.2018 г. до окончателното изплащане, в частта*, в която е отхвърлен предявеният иск от К. Д. Х. против ЗД „Евроинс“ АД за заплащане на мораторна лихва за периода от 03.05.2018 г. до 03.08.2018 г. върху сумата от 84000 лв., в частта, в която е осъдено ЗД „Евроинс“ АД да заплати на Н. Д. Х. и на К. Д. Х., в качеството им на наследници на Н. И. А., поч. на 26.12.2021 г. *сума за разликата над 14000*

лв. или по 7000 лв. за всеки един от тях до присъдените 44000 лв. или по 22000 лв. за всеки един от тях, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на сина на Н. А. – Д. К. Х., ведно със законната лихва върху тази разлика, считано от 03.08.2018 г. до окончателното изплащане; в частта, в която са отхвърлени предявените искове за заплащане на мораторна лихва върху сумата от 56000 лв. за периода от 03.05.2018 г. до 03.08.2018 г. , в частта, в която е осъдено ЗД „Евроинс“ АД да заплати на адв. Р. М. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на Н. Х. за *разликата над 7370 лв.* до присъдения размер от 8650 лв., в частта, в която е осъдено ЗД „Евроинс“ АД да заплати на адв. Р. М. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на К. Х. за *разликата над 7370 лв.* до присъдения размер от 8650 лв., в частта, в която е осъдено ЗД „Евроинс“ АД да заплати на адв. Р. М. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на Н. Х. и К. Х., в качеството на наследници на Н. А. за *разликата над 6250 лв.* до присъдения размер от 8650 лв., както и в частта, в която ЗД „Евроинс“ АД е осъден да заплати държавна такса за *разликата над 9520 лв.* до присъдения размер от 12000 лв., вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от **Н. Д. Х.**, ЕГН *********, от с. Дойренци, ********* против ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113 за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща му Д. К. Х., настъпила при ПТП на 29.03.2018 г. **за сумата от 16000 лв.**, ведно със **законната лихва** върху тази сума, считано от 03.05.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113 да заплати на **Н. Д. Х.**, ЕГН *********, от с. Дойренци, *********, обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 84000 лв. за периода от 03.05.2018 г. до 03.08.2018г.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от **К. Д. Х.**, ЕГН *********, от с. Дойренци, ********* против ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113 за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща му Д. К. Х., настъпила при ПТП на 29.03.2018 г. **за сумата от 16000 лв.**, ведно със **законната лихва** върху тази сума, считано от 03.05.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113 да заплати на К. Д. Х., ЕГН ***, от с. Дойренци, ***** обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 84000 лв. за периода от 03.05.2018 г. до 03.08.2018 г.**

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от **Н. Д. Х., ЕГН ******* и **К. Д. Х., ЕГН *******, в качеството им на наследници на Н. И. А., починала на 26.12.2021 г., против **ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113** за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на сина ѝ **Д. К. Х.**, настъпила при ПТП на 29.03.2018 г. **за разликата над 14000 лв. общо или по 7000 лв. за всеки един от тях, до присъдените 44000 лв. общо или по 22000 лв. за всеки един от тях,** ведно със **законната лихва** върху тази разлика, считано от 03.05.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113 да заплати на Н. Д. Х. и на К. Д. Х., в качеството им на наследници на Н. А., обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 56000 лв. за периода от 03.05.2018 г. до 03.08.2018 г.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260003 от 13.03.2023 г., поправено с Решение № 260006/09.05.2023 г., постановени по т.д. № 120/2019 г. на Окръжен съд Ловеч в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА Н. Д. Х., ЕГН *** и К. Д. Х., ЕГН *******, двамата от с. Дойренци, ***** да заплатят на **ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113**, със седалище и адрес на управление гр. София, район Искър, бул. Христофор Колумб, 43 сумата **1827,37 /хиляда осемстотин двадесет и седем лева и 37 ст./ лева**, представляваща разноски за въззивното производство, съразмерно уважената част от жалбата на застрахователното дружество.

ОСЪЖДА ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113, със седалище и адрес на управление гр. София, район Искър, бул. Христофор Колумб, 43 да заплати на **адв. Р. И. М., САК сумата от 2544,47 /две хиляди петстотин четиридесет и четири лева и 47 ст./ лева**, представляваща адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38 ЗА, с ДДС, за въззивното производство, съразмерно с уважената част от жалбата на Н. Х. и К. Х. и отхвърлената част от жалбата на застрахователното дружество.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в
едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____